

Šiesta veľkonočná nedeľa A

17. mája 2020

Jn 14, 15 – 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Tohoročnú Veľkú noc sme „prežili“ trochu zvláštne: z určitého odstupu – liturgiu sme mohli sledovať z médií, s posolstvom Veľkej Noci sme sa nekonfrontovali v rámci spoločenstiev. Ak sa nás veľkonočné posolstvo aj dotklo, zostalo to pravdepodobne pri individuálnom, osobnom prežívaní. Viera ale vždy obsahuje aj spoločný, spoločenský rozmer, je to cesta, spôsob života, ktorý žijeme spolu s inými. Ježiš v dnešnom evanjeliu pripravuje učeníkov na cestu života, cestu viery už bez neho – na svoje odlúčenie od nich, myslí pritom na ich (aj naše) otázky (aj na tie nevy-povedané). Lepšie si tak môžeme uvedomiť dopad Veľkonočného tajomstva na náš život spolu s ostatnými.

Ježiš v tomto evanjeliu spomína prikázania, napriek tomu, že najviac zdôrazňoval lásku. Dokonca sa vymedzoval voči nábožnosti, ktorá sa spoliehala len na zachovanie prikázaní. Ale život v spoločenstve predstavuje aj určitý poriadok, stojí na určitých zásadách, pravidlách, alebo ako hovoríme v náboženstve: na prikázaniach. Bez nich spoločný život nie je možný. Zároveň je to niečo, čo ako moderní ľudia nemáme príliš radi - skôr zdôrazňujeme slobodu. Ale ani v slobode nie je možné vyhnúť sa tomu, čo zaväzuje. Sloboda totiž neznamená len nezávislosť, sloboda je vždy ešte trochu hlbšie tajomstvo – k slobode vždy patria aj vernosť a záväznosť.

Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí: „Ak ma milujete, zachováte moje prikázania.“ A potom dodáva: „Ak zachováte moje prikázania, ja budem vo vás a vy budete vo mne – tak ako ja som v Otcovi a Otec je vo mne.“ Ježiš tak pripomína potrebu prikázaní, ale zároveň nám pripomína, že posledné slovo v kresťanstve musí mať láska. Láska ktorá spája, umožňuje, aby sme boli jedno srdce a jedna duša. Láska umožňuje, aby sme to spoločné, to záväzné nevnímali ako bremeno, ktoré by nás inak bez lásky zotročovalo.

Ježiš chcel povzbudiť učeníkov aj nás pre život v spoločenstve. Toto evanjelium nám pripomína, že láska nemôže byť len vzťahom dvoch zamilovaných, nemôže byť len hľadaním toho, čo nám chýba, čo by nás doplnilo, teda v istom zmysle hľadaním samého seba. Naopak – láska ako väčšia moc prekonáva rozdiely, ktoré medzi ľuďmi sú. Preto o láske hovorí pri svojej rozlúčkovej reči, veď láska je silnejšia ako všetko ostatné, dokonca silnejšia ako smrť, trvá až za hrob.

Práve zoči voči obmedzeniam, hraniciam, teda aj voči smrti sa prejavuje moc lásky, ona siaha aj za tieto obmedzenia, za tieto hranice. Láska je vykročením do neznáma, do nového. Kto prijme do svojho života túto Ježišovú cestu, vie kráčať ďalej aj v prípade najväčšieho ohrozenia, toho skutočne iného. Ten si uvedomí prítomnosť Zástancu, Sprievodcu, ktorého nám Ježiš prisľúbil. Tak to bolo v prípade Ježiša a cirkvi, tak je to aj v našom živote.

Ježiš Kristus chce nám kresťanom dať silu, aby sme s dôverou vedeli prichádzať k iným. Aby sme tie dary, ktoré máme od Boha, niesli životom nielen pre seba, ale aj pre druhých. Ak to dokážeme, ak vieme k tým druhým prichádzať s dôverou, veľkorysťou, s láskou, potom sa nám podarí aj ďalším

generáciám ukázať tie vznešené nároky, ktoré na nás položil Kristus. Budeme ich vedieť ukázať ako nároky ktoré náš život pozdvihujú.